

Ρομαίν Πουερτολάς

Οι νέες περιπέτειες του φακίρη
στη χώρα της ΙΚΕΑ

Μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ

Μυρτώ Καλοφωλιά

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 453

Ρομαίν Πουερτολάς, *Οι νέες περιπέτειες του φακίρη*
στη χώρα της *IKEA*

Romain Puértolas, *Les nouvelles aventures du fâkir au pays d'IKEA*

Μετάφραση: Μυρτώ Καλοφωλιά

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Ιωάννα Ανδρέου

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright © Le Dilettante, 2018

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2018

Πρώτη έκδοση στη γαλλική γλώσσα από τις εκδόσεις

Le Dilettante, 2018

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη.

Αθήνα, Μάιος 2019

KET Γ062 ΚΕΠ 303/19

ISBN 978-960-16-8293-8

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΙΝΘΟΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΔΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στη μνήμη του Ίνγκβαρ Κάμπραντ, δίχως τον οποίο
θα έτρωγα και θα κοιμόμουν ακόμη στο πάτωμα.*

«Όλοι οι δρόμοι οδηγούν στη Ρώμη,
εκτός από αυτόν του Έρנסκελντσβικ,
που οδηγεί στο Έρנסκελντσβικ».

Ιταλοσουηδική παροιμία

«Σε μια ινδική σειρά
δε θα βρεις ποτέ κανέναν Ινδό...»
Αμετάφραστο λογοπαίγνιο λαϊκής σοφίας του τύπου
«Σε μια αρμένικη βίζιτα δε θα βρεις ποτέ
κανέναν Αρμένιο»

«Μια καρδιά είναι λίγο πολύ
σαν μακρύ караβάνι».

Γκυστάβ Παλούρντ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΜΕ ΤΙΣ ΧΙΛΙΕΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΖΩΕΣ

Τώρα τελευταία μια νέα θεότητα είχε κάνει την εμφάνισή της στην παραγκούπολη Κισανγιογκούρ (στα γαλλικά ομόηχο με τη φράση «κισ με γιαούρτι») και είχε πάρει τη θέση της πλάι στον Γκανέσα και τον Βισνού: «η ΙΚΕΑ η μεγαλοδύναμη», με ένα κλειδί άλεν και ένα εγχειρίδιο συναρμολόγησης στο καθένα από τα οχτώ της χέρια, ή, στην πιο μεγαλοπρεπή εκδοχή της, πολυκατάστημα-μεγαθήριο 25.000 τετραγωνικών μέτρων, εκ των οποίων τα 18.000 αποτελούσαν επιφάνεια της έκθεσης, προικισμένο ακόμη και με δωρεάν πάρκινγκ οχτακοσίων περίπου θέσεων.

Το αποκαλούσαν «το Παλάτι με τις Χίλιες και Μία Ζωές».

Ήταν σαν ένα μικρό κομμάτι της Σκανδιναβίας να προσγειώθηκε στη μικρή αυτή κόχη του Ρατζαστάν. Το θερμόμετρο βούτηξε ξαφνικά 40 βαθμούς κάτω. Το κέρδος, ωστόσο, ήταν πεντακόσιες θέσεις εργασίας επιπλέον. Αλίμονο, δεν ήταν αρκετό για να εξαφανίσει τη μιζέρια, αρκούσε όμως για να της φορέσει άλλο πρόσωπο. Αποδώ κι εμπρός ο κόσμος ζητιάνευε με μπολ FÄRGRIK ή SMASKA στο χέρι αντί να κρατά τρύπιο κονσερβοκούτι. Η δυστυχία φάνταζε λιγό-

τερο άθλια μέσα στο λιοπύρι, ιδιαίτερα δίπλα σε ένα παλάτι με χίλιες και μία ζωές.

Η Σερίνγκ Σιντκαάρ είχε μακράν το πιο όμορφο σπίτι στην παραγκούπολη. Απόξω η ταπεινή της κατοικία των έντεκα τετραγωνικών μέτρων δε σου γέμιζε το μάτι και έμοιαζε με όλες τις άλλες. Τέσσερα τούβλινα ντουβάρια με δυο ανοίγματα για παράθυρο και πόρτα και μια τσίγκινη σκεπή που από λεπτό σε λεπτό απειλούσε να καταρρεύσει. Μόλις έμπαινες όμως μέσα, επενεργούσε η μαγεία. Φρεσκοβαμμένο, σε παστέλ αποχρώσεις, στο ταβάνι τοποθετημένα καινούρια μοντέρνα γύψινα, πάτωμα από σκανδιναβικό πεύκο και όμορφα λευκά σοβατεπιά. Στον τοίχο κρεμασμένοι όμορφοι πολύχρωμοι κύβοι LIXHULT, τάχα μου ατάκτως ειρημένοι, με σειρά όμως βαθιά μελετημένη και σε διαφορετικά ύψη, ώστε να σχηματίζουν ένα εκρηκτικό μωσαϊκό ζωηρών χρωμάτων. Μπαίνοντας, στα δεξιά δέσποζε ένας καναπές KNOPPARP, διακοσμημένος με πράσινα μαξιλάρια GURLI, όμοια με γιγάντιες παστίλιες για τον βήχα, μπροστά σε ένα χαμηλό τραπέζι TINGBY, πάνω στο οποίο ήταν απιθωμένος ένας πλαστικός δίσκος SMULA με ποτήρια τσαγιού όπου ακόμη και η Βασνού,* η οικογενειακή αγελάδα, τύχαινε ενίοτε να σβήνει τη δίψα της.

Φανταστείτε μια έκθεση ΙΚΕΑ καταμεσής ενός δαιδάλου από φτωχικά, κακόφημα σοκάκια, και θα

---

* Λογοπαίγνιο με τα ονόματα Βισνού (θεότητα των Ινδών) και Βασνού (*vache* –προφέρεται *βας* στα γαλλικά– σημαίνει αγελάδα). Στην Ινδία οι αγελάδες είναι ιερά ζώα. [Σ.τ.Μ.]

έχετε μια αρκετά πιστή εικόνα της πραγματικότητας. Όχι ότι δεν είχαν επιμείνει ώστε να εγκαταλείψει η ηλικιωμένη γυναίκα την παραγκούπολη. Με όλα αυτά τα χρήματα που της είχε στείλει ο γιος της, έπειτα από την επιτυχία του βιβλίου του στη Δύση, θα μπορούσε να ζει σε πολυτελή κατοικία στα προάστια του Κισανγιογκούρ, αν όχι να μετακομίσει στην πρωτεύουσα και να περιτριγυρίζεται από ένα τσούρμο υπηρέτες με παπιγιόν και λευκά γάντια, όμως η Σερίνγκ δεν ήταν τέτοιος άνθρωπος. Είχε προτιμήσει να μείνει κοντά στους ανθρώπους που αγαπούσε.

Το σπίτι της Σερίνγκ ήταν κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή της.

Παλιό και ετοιμόρροπο απέξω.

Πανέμορφο και φωτεινό από μέσα.

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ ΠΟΥ ΑΓΟΡΑΣΕ
ΤΗ FERRARI ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗ FERRARI ΤΟΥ

Παρόλο που πάντα είχε τη φήμη πως κοιμόταν στο ύπαιθρο, ο Ατζατασάρτου Λαβάζ Πατέλ είχε καιρό να το κάνει.

Στον αντίποδα της σταθερότητας και της ταπεινοφροσύνης της μητέρας του, όσο και στον αντίποδα της Ινδίας, ζούσε πια σε ένα υπέροχο διαμέρισμα 237 τετραγωνικών μέτρων (σύμφωνα με τον νόμο Καρέπερί δήλωσης και ορθής καταμέτρησης των τετραγωνικών μέτρων κατοικίας), σε μια από τις πιο μπουρζουά συνοικίες του Παρισιού, και στο κρεβάτι του, διαστάσεων δύο μέτρα επί δύο, όπου δεν ξεμύτιζε το παραμικρό καρφί, καταδεχόταν μόνο μεταξωτά σετόνια, ραμμένα κατά παραγγελία.

Ήταν τόσο πλούσιος, που είχε καταφέρει να αγοράσει στο e-Bay τη Ferrari του μοναχού που πούλησε τη Ferrari του, κάποιου Τζούλιαν Μαντλ, ενός Αμερικανού εκατομμυριούχου δικηγόρου ο οποίος έπειτα από καρδιακή προσβολή αποφάσισε εν μία νυκτί να απαρνηθεί τα εγκόσμια για να ζήσει στ' άγρια βουνά με μοναχούς. Αυτό που δεν έλεγε το βιβλίο, ωστόσο, ήταν πως μόλις συνειδητοποίησε τι εστί καλογερική, προτίμησε να ξαναγίνει ο πάλαι ποτέ επιχειρηματίας και να αγοράσει μια Porsche.

Και τότε έγραψε ένα δεύτερο μυθιστόρημα, *Ο μοναχός που πούλησε τη Ferrari του για να αγοράσει μια Porsche*, το οποίο και του επέτρεψε να ξανακερδίσει την αλλοτινή του περιουσία.

Παιδάκι ακόμα, ο Ατζατασάτρου είχε ορκιστεί στον εαυτό του πως μια μέρα θα κέρδιζε τόσα χρήματα, ώστε να έχει τη δυνατότητα να αγοράσει ένα έπιπλο ΙΚΕΑ. Τώρα πια συνειδητοποιούσε πόσο άκυρη ήταν η φιλοδοξία του. Διότι, όταν είσαι πλούσιος, δεν πας να αγοράσεις έπιπλα στην ΙΚΕΑ.

Από τότε που έγινε επιτυχημένος συγγραφέας, ή μάλλον επιτυχημένος συγγραφέας του ενός βιβλίου, βρήκε καταφύγιο στο κουκούλι του. Δεν ήθελε πια να ακούει για επιθέσεις αυτοκτονίας τζιχαντιστών, για την κρίση, για τον Ντόναλντ Τραμπ, και όλες αυτές τις ασχήμιες που αναπαράγουν με το τσουβάλι οι ειδήσεις και που μας κάνουν να πιστεύουμε πως ζούμε σε κόσμο φριχτό. Εκείνος πίστευε πως ο Μπασάρ Αλ Άσαντ ήταν ήρωας από το *Βιβλίο της ζούγκλας*, το Μπρέξιτ, είδος σουτιέν, και η ανεξαρτησία της Καταλονίας, έρημος. Κοντολογίς, ο Ατζατασάτρου ζούσε ευτυχισμένος. Ευτυχισμένος μέσα στον όμορφο κόσμο του.

Κι ενώ άλλοι επιφανείς συγγραφείς περνούσαν τον καιρό τους ταξιδεύοντας από έκθεση βιβλίου σε φεστιβάλ και από χώρα σε ήπειρο, εκείνος δεν το κουνούσε από το σπίτι του, παρακολουθώντας με πάθος εκπομπές της πρωινής ζώνης, τα μοναδικά παράθυρα που επέτρεπε στον εαυτό του να ανοίγει προς τον έξω κόσμο, εκπομπές τις οποίες είχε τη δυνατότητα να παρακολουθεί μόνο ένας μικρός αριθμός προνομιούχων της γαλλικής κοινωνίας: νοικοκυρές άνω των

πενήντα, άνεργοι και συγγραφείς. Εκεί κουβέντιαζαν για τη ζωή, την υγεία, για μαγειρική και για ερωτικές σχέσεις. Για όλα αυτά δηλαδή τα μικρά καθημερινά ζητήματα για τα οποία, στη χώρα του, απευθύνεται κανείς σε έναν φακίρη, διατεθειμένος να ξοδέψει τρελά ποσά: τρεις κότες, ακόμη και τέσσερις στην περίπτωση των πιο απελπισμένων.

Εκείνο το πρωινό, παρουσιαστές και καλεσμένοι συζητούσαν για ένα θέμα εν γένει θεμελιώδες για τις σχέσεις των ανθρώπινων όντων, ανεξαρτήτως θρησκευόμενου και πολιτικών πεποιθήσεων, για ένα θέμα που ενώνει τους λαούς με τον πιο όμορφο τρόπο: τη στύση. Ο Ατζατασάτρου παρακολούθησε έκπληκτος διαπιστώνοντας πως κανένας από τους γιατρούς που ήταν παρόντες στο πλατό δεν ανέφερε, ως θεραπεία για την ανδρική ανικανότητα, τη μέθοδο που συνίσταται στην τοποθέτηση με εξαιρετική επιδεξιότητα ενός καλαμακίου από σουβλάκι, εμβαπτισμένου σε κάρι, πάνω στο ματζαφλάρι του ασθενούς, επαναλαμβάνοντας τρισάκις «Σήκω και περπάτα». Η μόνη μέθοδος που άξιζε, καθώς την εφάρμοζε ο διάσημος σεξολόγος του Ρατζαστάν Κάμα-σούστα, όπως και οι πρόγονοί του πριν από εκείνον από αρχαιοτάτων χρόνων. Από την εποχή, αν μη τι άλλο, που ανακαλύφθηκαν τα σουβλάκια.

Αντί για τη μέθοδο αυτή, οι τρεις γιατροί (διότι, από ό,τι φαίνεται, τόσοι χρειάζονταν για να λύσουν ένα τόσο απλό ζήτημα) υποστήριζαν την κατανάλωση μικρών χαπιών χρώματος μπλε και σχήματος ρόμβου, με το γλυκόηχο όνομα Βιάγκρα, στο άκουσμα του οποίου ο Ατζατασάτρου αμέσως αναγνώρισε την

ομόηχη σανσκριτική λέξη *vyāghrah* που σημαίνει τίγρης. Το θαυματουργό φάρμακο ανακαλύφθηκε κατά λάθος τη δεκαετία του ενενήντα. Ενώ υποτίθεται πως χορηγούνταν για στηθάγχη, οι επιστήμονες πρόσεξαν πως η θεραπεία αυτή προκαλούσε ισχυρές στύσεις μεγάλης διάρκειας σε άντρες ασθενείς. Μα πόσο θα το ξεφτιλίσουν πια;

Ένα μπλε χαπάκι! Τι άλλο θα δουν τα μάτια μας! Και, σκυμμένος μπροστά στην τηλεόρασή του, ο πρώην φακίρης δεν αμέλησε να χειροκροτήσει την επίδειξη τσαρλατανισμού των τριών αυτών λευκών μάγων.

Έξαφνα, μια μελωδία του Βιβάλντι, σε εκτέλεση με σιτάρ, αντήχησε στο πολυτελές σαλόνι. Με ένα πάτημα στο τηλεκοντρόλ ο Ατζατασάτρου χαμήλωσε τον ήχο της τηλεόρασης και σήκωσε το κινητό του.

«Καλημέρα, Άσ'-την-τσάντα-κάτω».

Ο συγγραφέας αναγνώρισε τη φωνή του εκδότη του. Αυτή τη μελιστάλαχτη φωνή με τη φοβερή μανία να προφέρει πάντα λάθος το όνομά του. Δεν του κρατούσε κακία ωστόσο, καθώς ούτε κι εκείνος είχε μπει ποτέ στον κόπο να μάθει το δικό του. Τον έλεγαν Ζεράρ Φρανσουά ή Φρανσουά Ζεράρ; Τα γαλλικά ονόματα είχαν μια ασάφεια που σε αποσυντόνιζε. Δεν είχαν όλοι την τύχη να ονομάζονται Ατζατασάτρου Λαβάς Πατέλ!

«Έλαβα το τελευταίο σου χειρόγραφο» είπε ο άντρας από την άλλη άκρη της γραμμής, βγάζοντας βίαια τον Ινδό από τις σκέψεις του.

Μόλις έφερε στον νου του το έργο του, ο συγγραφέας απέστρεψε το βλέμμα από την τηλεόραση και έστρεψε την προσοχή του στα λόγια του εκδότη.

κάτι που, ομολογουμένως, συνέβαινε σπάνια. Η αλήθεια ήταν πως ο Ατζατασάτρου ήταν πολύ ικανοποιημένος από το τελευταίο του μυθιστόρημα. Επρόκειτο για έργο αριστουργηματικό, αν και λακωνικότατο, στο οποίο εξιστορούσε σε ύφος ημερολογιακό και χρονικό ορίζοντα δύο εβδομάδων –εξού και δεν ξεπερνούσε τις δεκατέσσερις σελίδες– την καθημερινότητα ενός Ραζαστάνι που είχε προσφάτως καταφτάσει από την πατρίδα του στο 16ο διαμέρισμα του Παρισιού. Αφηγούνταν τις περιπέτειές του στον γωνιακό φούρνο, την ανακάλυψη των προπατζιδικων και του ξυστό, τα δεινά που περνούσε στα καταστήματα βιολογικών προϊόντων, τη δύσκολη σχέση του με τους ντελιβεράδες της DHL, οι οποίοι τον υποχρέωναν να μη βγαίνει από το σπίτι του από τις 9 έως τις 6, ή ακόμη και να μην κάνει ντους (μην τυχόν και δεν ακούσει το κουδούνι), για να μην του παραδώσουν τελικά την παραγγελία του, αφήνοντάς του μηνύματα με χρέωση παραλήπτη στο κινητό του. Αυτό το μυθιστόρημα είχε αξιώσεις να διαφέρει, χάρη στο όλο μέγεθος και την εμπνευσμένη θεματολογία του, από το μοναδικό μυθιστόρημα που ο Ατζατασάτρου είχε γράψει ποτέ, πάνω σε πουκάμισο, και το οποίο τον είχε κάνει πιο πλούσιο κι από αστέρα του Μπόλλυγουντ. Κι έπειτα, γράφοντας ετησίως καμιά δεκαπενταριά σελίδες, θα μπορούσε να ανταγωνιστεί και την ετήσια παραγωγή της Αμελί Νοτόμπ (στα γαλλικά ομόηχο με τη φράση «οι δικοί μας τάφοι»), τη μεγαλύτερή του αντίπαλο. Με κάθε μετριοπάθεια, αυτό το δεύτερο μυθιστόρημά του ήταν όμορφο, ήταν ποιητικό, ήταν δυνατό, προπάντων όμως ήταν...

«...χάλια».

«Παρντόν;»

Ο Ινδός υπέθεσε πως μάλλον δεν είχε ακούσει καλά. Ας όφεται αυτή η καταραμένη προφορά. Γιατί άραγε οι Γάλλοι ακούγονταν πάντα σαν να μιλάνε έχοντας μια καυτή πατάτα στο στόμα;

«BAD!»* άρθρωσε ο Ζεράρ, με τη χροιά και τον τόνο της φωνής του Μάικλ Τζάκσον (και μια καυτή πατάτα στο στόμα).

Ο Ατζατασάτρου δεν περίμενε φυσικά να πάρει και το Νόμπελ λογοτεχνίας, ούτε ότι θα του καρφισώνανε κάποιο παράσημο πάνω στο πράσινο κροκοδειλάκι της πόλο μπλούζας του, όπως και να 'χε όμως το πράμα...

«Από τη μια δεν εκπλήσσομαι, Τζάτζαλα-μάντζα-λα, αστικοποιήθηκες».

«Αστικοποιήθηκα;» επανέλαβε ο συγγραφέας μες στη σαστιμάρα του.

«Αυτό σημαίνει πως έγινες ένας μικροασ...»

«Σ' ευχαριστώ, Ζεράρ, ή Φρανσουά, ξέρω πολύ καλά τι σημαίνει αστικοποιήθηκα» τον έκοψε ο πρώην φακίρης, που πλέον μιλούσε τη γαλλική γλώσσα, χάρη στη Μαρί (και τα πρωινάδικα), ολόσωστα. «Και δε θεωρώ αυτό το ρήμα πρόπον για να με χαρακτηρίσεις. "Ενσωματώθηκα" στην κοινωνία, έχει διαφορά».

«Πολύ κακώς έκανες».

«Ωστόσο, εδώ στη Γαλλία, πολύ σας αρέσει η λέξη αυτή: Εν-σω-μά-τω-ση».

---

* ΚΑΚΟ, όπως ο διάσημος δίσκος του Μάικλ Τζάκσον BAD. [Σ.τ.Μ.]

«Χέστηκα για την ενσωμάτωσή σου, εγώ εκδότης σου είμαι, όχι υπουργός Εσωτερικών! Δεν πρέπει να απαρνιόμαστε αυτό που είμαστε. Η διαφορετικότητα είναι δύναμη. Μια ζωή προσπαθούμε να μπούμε στο ίδιο καλούπι, όμως τα καλύτερα φρούτα και λαχανικά είναι τα παραμορφωμένα, τα ασύμμετρα. Κι εγώ το ξέρω από πρώτο χέρι, Τζάμπα-καίει-η-λάμπα, διότι, πριν γίνω εκδότης, ήμουν μανάβης. Και οι πατάτες οι χτυπημένες, οι χαρακωμένες, για τις οποίες κανείς δε θα έδινε φράγκο, είναι αυτές που κάνουν τον καλύτερο πουρέ».

«Ενσωματώθηκα για να αρέσω στη Μαρί, αυτό είναι όλο» εξήγησε ο Ατζατασάτρου.

«Τραγικό λάθος! Μια χαρά της άρεσες και πριν. Με το τουρμπάνι σου, τα μουστάκια σου, τα σκουλαρίκια σου, με τη σκούρα σου την επιδερμίδα, με αυτή την ανθρακούχα λάμψη στα κοκαλένια μάτια σου, τα απίθανα ταχυδακτυλουργικά σου, αυτό της άρεσε, Πιάσ'-τ'-αυγό-και-κούρευ'-το. Και να ξέρεις πως, αν η Μαρί ήθελε να βρει έναν υπάλληλο τράπεζας χωρίς καμιά φιλοδοξία, κοιλαρά και ανιαρό, δεν είχε παρά να κουνήσει το δαχτυλάκι της. Και αυτό ακριβώς έγινες εσύ. Κοιλαράς και ανιαρός».

Ο Ινδός ζούληξε πάνω από το πόλο μπλουζάκι του την κοιλιά που εξείχε από τη ζώνη του, και ο κόσμος κατέρρευσε γύρω του.

«Άκου να δεις, μπορεί να σου κάνω κήρυγμα 9 η ώρα πρωινιάτικο, το κάνω όμως επειδή σε εκτιμώ, Αν-αργήσω-φάε, και στενοχωρήθηκα που ο φακίρης άλλαξε το κρεβάτι του με τα καρφιά για να κοιμάται στα πούπουλα. Ο αναγνώστης θέλει συγκίνηση. Θέλει

να νιώσει τη δυστυχία στο πετσί του. Η δική σου η μιζέρια κάνει καλό στους άλλους. Όταν διαβάζει κανείς όλα αυτά που πέρασες, αναλογίζεται πως τελικά δεν είναι τόσο δυστυχημένος όσο εσύ. Κι όταν εσύ λες “ενσωματώθηκες”, εγώ καταλαβαίνω πως “σκότωσες ένα κομμάτι του αληθινού εαυτού σου”. Ακόμα και ο πρωτοετής που έχει αναλάβει τη σελίδα σου στο Facebook κι απαντά στους θαυμαστές σου για λογαριασμό σου είναι πιο αυθεντικός από σένα!»

Ο Ατζατασάτρου έμεινε ασάλευτος, όρθιος, με το στόμα να χάσκει, μην ξέροντας τι να απαντήσει σ’ αυτό τον καταιγισμό από αλήθειες.

«Όταν σε γνώρισα, ήσουν αληθινός τυχοδιώκτης. Ανέδινες μια αύρα μυστηρίου και αρχοντιάς. Μύριζα τα μπαχαρικά, το τσάι και... την ιδρωτίλα από τα δέκα μέτρα. Τώρα πια δε βγαίνεις καν από το σπίτι σου. Για παράδειγμα, κόβω το χέρι μου πως τώρα έβλεπες *Πρωινό καφέ*».

Ο Ατζατασάτρου αναπήδησε. Στη σιγασμένη οθόνη οι γιατροί, με καρότα ανά χείρας, συνέχιζαν να μιλούν για τα μικρά μπλε χαπάκια. Έκλεισε απότομα την τηλεόραση. Από πότε ο Ζεράρ, ή Φρανσουά, απέκτησε χαρίσματα μέντιουμ; Αυτά ήταν τα δικά του χωράφια.

«Τελειοποιώ τα γαλλικά μου» κατέβασε μια δικαιολογία.

«Τρίχες» ανταπάντησε ο εκδότης σκεπτικός. «Λοιπόν, όπως και να ’χει, Φέξε-μου-και-γλίστρησα, μάθε πως ό,τι κάνεις στην αστική σου ζωούλα δεν ενδιαφέρει κανέναν. Χέστηκαν οι Γάλλοι για τις περιπέτειές σου στον φούρνο, την αναμονή σου στην ουρά του

ταχυδρομείου και τα πάρε δώσε στο περίπτερο, γιατί αυτά τα ζουν κάθε μέρα, και όταν αγοράζουν ένα βιβλίο, αυτό που θέλουν είναι να ξεφύγουν από την πραγματικότητά τους, που είναι γεμάτη από ανθρώπους φυσιολογικούς, και από την ανία μιας δουλειάς που σιχαίνονται, που τους τρώει τον χρόνο και που δεν τους αποφέρει ούτε καν αρκετά χρήματα ώστε να κάνουν ένα ταξίδι. Κι έτσι αγοράζουν βιβλία, το 'πιασες; Θέλουν εξωτισμό, θέλουν περιπέτεια δίχως να αφήσουν τον άνετο καναπέ του σαλονιού τους, θέλουν να βρεθούν μεσοπέλαγα μες στην καταιγίδα, δίχως να εγκαταλείψουν τη ζεστασιά του παπλώματός τους, θέλουν να ζήσουν παθιασμένους έρωτες, θυελλώδεις, στο διάλειμμα για φαγητό, στο κυλικείο της εταιρείας, όσο θα καταπίνουν το περιεχόμενο του τάπερ τους με πλαστικά μαχαιροπίρουνα».

«Α, ναι;»

«Κι έπειτα, δεκατέσσερις σελίδες, αυτό το έχεις ήδη διαβάσει πριν ζεσταθεί το φαγητό στα μικροκύματα, Τσάτρα-πάτρα! Για το καλό σου σου τα λέω όλα αυτά, όχι επειδή έχω την ευχαρίστηση να κερδίζω εκατομμύρια στην πλάτη σου. Το ξέρω πως δεν είναι εύκολο να γράφεις κάτι μετά από ένα μπεστ σέλερ, όμως εγώ πιστεύω σ' εσένα».

Έκανε μια παύση για να δώσει περισσότερο βάρος στα λόγια του.

«Άντε, τέρμα το κήρυγμα, Σούξου-μούξου-μανταλάκια» συνέχισε «θα μου κάνεις τη χάρη να ξεκουνηθείς και να σκαρφιστείς μια ωραία ιστορία όπως αυτές που τόσο καλά ξέρεις να λες; Θέλω από σένα παραίσθηση, θέλω μαγεία, θέλω να ξαναβρώ την

παιδική μου ψυχή! Δεν ξέρω τι θα κάνεις, να πας στη Σουηδία να αγοράσεις ένα κρεβάτι με καρφιά, γίνε λαθρέμπορος διαμαντιών, μοναχικός καπετάνιος, διακινητής Σύρων λαθρομεταναστών ή ζογκλέρ σε τσίρκο, αν είναι να βρεις έμπνευση. Όμως γράψε μου το ρημάδι το κείμενο!»

Και με την τελευταία αυτή κουβέντα, έκλεισε το τηλέφωνο.

Δεν υπάρχει αμφιβολία, αν δεν ήταν εκδότης και ήταν σύμβουλος σε γραφείο ευρέσεως εργασίας, αυτός ο Ζεράρ Φρανσουά θα έσπερνε την καταστροφή!